FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

fremsat den 2. maj 2001 [1]

Indledning

1. Efter ordlyden af aftalen om landbrug, der blev indgået inden for rammerne af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi, kan Fællesskabet opkræve tillægstold for import af visse produkter, for hvilke det har givet afkald på enhver anden restriktion end told, navnlig kvantitative restriktioner.

Denne tillægstold skyldes, når prisen for den indførte vare falder til under en bestemt udløsningspris.

Nærværende sag omhandler gyldigheden af de formaliteter, Kommissionen har foreskrevet med henblik på ved hver indførsel af disse produkter at afgøre, om der er grund til at pålægge tillægstold, dvs. om der er grund til at finde, at prisen for en bestemt afsendelse er lavere end udløsningsprisen, eller om dette ikke er tilfældet. Sagen rejser endvidere en række mindre vigtige fortolkningsspørgsmål, der knytter sig til de konkrete omstændigheder i hovedsagen.

De faktiske omstændigheder i hovedsagen

2. Til brug for min behandling af sagen kan de faktiske omstændigheder i hovedsagen sammenfattes som følger.

3. I slutningen af 1995 importerede den nederlandske virksomhed Kloosterboer Rotterdam BV (herefter »Kloosterboer«), på vegne af visse kunder et bestemt antal partier frosne kyllingebrystfilet med oprindelse i Brasilien. De kompetente toldmyndigheder indtog først det standpunkt, at der ikke var nogen tillægstold skyldig for disse partier, idet den pris, der faktisk blev betalt for varerne (*cif-importprisen*) [2], som den fremgik af fakturaen, oversteg den tærskel-

1 — Originalsprog: spansk.

2 — Cif-prisen omfatter varernes værdi samt forsikrings- og transportomkostninger (Cost Insurance Freight). Ifølge Kommissionens forordning (EF) nr. 493/1999 af 5.3.1999 om ændring af forordning (EF) nr. 1484/95 (EFT L 59, s. 15) er cif-importprisen sammensat på følgende måde: a) fobprisen (Free On Board, dvs. kun varernes værdi) i oprindelseslandet og b) transport- og forsikringsomkostningerne indtil indførselsstedet til Fællesskabets toldområde.

pris, hvorunder den særlige beskyttelsesbestemmelse (udløsningsprisen) fandt anvendelse, hvilken pris på det pågældende tidspunkt beløb sig til netto 714 NLG/100 kg.

4. Den 18. april og 9. august 1996 pålagde toldinspektøren fra tolddistrikt Rotterdam imidlertid Kloosterboer at betale tillægstold af de indførte varer. Inspektøren fandt, at tolden var forfalden, idet selskabet havde undladt at anmode om, at denne tillægsimporttold blev fastsat på grundlag af cif-importprisen for de nævnte partier, som det er foreskrevet i artikel 3, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1484/95 [3]. I overensstemmelse med den nævnte forordnings artikel 3, stk. 3, beregnede inspektøren den skyldige tillægstold på grundlag af den på verdensmarkedet konstaterede gennemsnitspris (*den repræsentative pris*) for sådanne varer, der på daværende tidspunkt beløb sig til 466,14 NLG/100 kg.

5. Da varerne allerede var blevet frigivet, var det ikke længere muligt at indgive en anmodning med tilbagevirkende kraft, hvorfor skylden skulle anses for påtaget efterfølgende, uden at Kloosterboer kunne påberåbe sig den af toldmyndigheden begåede fejl, idet virksomheden som erfaren toldspeditør under sædvanlige omstændigheder skulle have opdaget denne fejl.

6. Kloosterboer anlagde sag til prøvelse af betalingspålæggene. Kloosterboer har principalt bestridt gyldigheden af den i artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1484/95 fastsatte forpligtelse til at anmode om, at cif-importprisen lægges til grund. Subsidiært har virksomheden påberåbt sig den berettigede forventning, toldmyndigheden har givet anledning til med oplysningen om, at en anmodning i denne retning ville blive antaget efterfølgende.

De relevante fællesskabsregler

Forpligtelsen til at anmode om, at cif-importprisen lægges til grund

7. Artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1484/95 bestemmer, at »[i]mportøren [...] efter anmodningen [kan] få lagt den pågældende sendings cif-importpris til grund ved fastsættelsen af tillægstolden, når denne er højere end den repræsentative pris«. Endvidere skal anmodningen om, at cif-importprisen lægges til grund ledsages af visse dokumenter (købekontrakt, forsikringsaftale, transportaftale eller konnosse-

3 — Kommissionens forordning af 28.6.1995 om gennemførelsesbestemmelser til ordningen for tillægsimporttold og om fastsættelse af tillægsimporttold for fjerkrækød og æg samt ægalbumin og om ophævelse af forordning nr. 163/67/EØF (EFT L 145, s. 47).

ment, faktura, oprindelsescertifikat), hvis formål er at godtgøre, at den angivne pris er korrekt (artikel 3, stk. 2). Importøren skulle også stille en sikkerhed, der svarende til den tillægsimporttold, han skulle have betalt, hvis beregningen af den var blevet foretaget på grundlag af den repræsentative pris for det pågældende produkt; denne sikkerhedsstillelse tilbagebetaltes til importøren, hvis han godtgjorde, at sendingen var blevet afsat på sådanne betingelser, at de bekræftede, at de angivne priser var reelle.

Såfremt der ikke fremsættes en anmodning i overensstemmelse med disse regler, skal den repræsentative pris lægges til grund som importpris for den pågældende sending ved opkrævningen af tillægstold (artikel 3, stk. 3).

8. Forordning nr. 1484/95 blev vedtaget af Kommissionen med henblik på gennemførelse af Rådets forordning (EØF) nr. 2777/75 [4], som affattet efter ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 3290/94 [5].

Artikel 5, stk. 3, i denne grundforordning bestemmer imidlertid blot, at den pris, der skal tages i betragtning ved pålæggelse af en tillægsimporttold »fastlægges på grundlag af cif-importpriserne for den pågældende sending«. Samme bestemmelse tillader i øvrigt, at de angivne cif-importpriser kontrolleres på grundlag af de repræsentative priser for det pågældende produkt.

9. Den gældende formulering af artikel 5 i forordning nr. 2777/75 indgår i arbejdet med at tilpasse fællesskabslovgivningen til bestemmelserne i den aftale om landbrug, der var et resultat af de multilaterale handelsforhandlinger i Uruguay-rundens regi (herefter »aftalen om landbrug«), der blev vedtaget af Fællesskabet i henhold til EF-traktatens artikel 228 (efter ændring nu artikel 300 EF).

10. Inden for rammerne af en særlig beskyttelsesbestemmelse fastsætter artikel 5, stk. 1, litra b), i aftalen om landbrug, at ethvert medlem af Verdenshandelsorganisationen (herefter »WTO«) kan pålægge tillægsimporttold på visse produkter, hvis den pris, til hvilken de pågældende produkter kan importeres til dets toldområde, »som fastlagt på basis af importprisen cif for den pågældende forsendelse, udtrykt i medlemmets nationale valuta, falder til under en udløsningspris« [6].

4 — Rådets forordning af 29.10.1975 om den fælles markedsordning for fjerkrækød (EFT L 282, s. 77).

5 — Rådets forordning af 22.12.1994 om de tilpasninger og overgangsforanstaltninger, der er nødvendige i landbrugssektoren for gennemførelsen af de aftaler, som er indgået under de multilaterale handelsforhandlinger i Uruguay-rundens regi (EFT L 349, s. 105).

6 — Denne udlosningspris svarer til den gennemsnitlige referencepris for perioden 1986-1988 for det pågældende produkt, hvilken pris svarer til den gennemsnitlige enhedsværdi cif af det pågældende produkt, og ellers en rimelig pris under hensyntagen til produktets kvalitet og forarbejdningsgrad.

Muligheden for at berigtige den oprindelige forsømmelse af at indgive en anmodning

11. De bestemmelser, der finder anvendelse i tilfælde af, at tolddeklarationer berigtiges, findes i EF-toldkodeksen [7]. Ifølge kodeksens artikel 65, stk. 2, litra c), kan der ikke længere tillades berigtigelse, hvis anmodningen herom fremsættes efter, at toldmyndighederne har frigivet varerne.

12. Toldkodeksens artikel 220 bestemmer, at en toldskyld kan bogføres efterfølgende, dog senest to dage efter det tidspunkt, hvor toldmyndighederne er blevet klar over, at det toldbeløb, der følger af en toldskyld, ikke er blevet bogført eller er blevet bogført med et lavere beløb end det, der skyldes i henhold til lovgivningen. Derimod kan der ikke foretages efterfølgende bogføring, når det efter lovgivningen skyldige afgiftsbeløb ikke er blevet bogført »som følge af en fejl, som toldmyndighederne selv har begået, og som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, hvis sidstnævnte i øvrigt i forbindelse med toldangivelsen har handlet i god tro og overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter [stk. 2, litra b)]«.

7 — Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12.10.1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1), der efterfølgende er ændret flere gange.

De præjudicielle spørgsmål

13. Kloosterboer klagede først administrativt over inspektørens betalingspålæg. Senere anlagde virksomheden en retssag.

14. I forbindelse med retssagen besluttede College van Beroep voor het bedrijfsleven at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er forordning (EF) nr. 1484/95 gyldig, når bestemmelsen i artikel 5, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 2777/75 — hvorefter tillægsimporttolden i artikel 5 i aftalen om landbrug fastlægges på grundlag af cif-importpriserne for den pågældende sending — heri gennemføres således, at denne fastsættelse kun finder sted, såfremt importøren anmoder derom, og at den importpris for den pågældende sending, der i alle andre tilfælde skal lægges til grund ved opkrævningen af tillægstold, er den

repræsentative pris, der nævnes i artikel 2, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1484/95?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

Er det i overensstemmelse med fællesskabsretten og navnlig med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, at såfremt der ikke fremsættes en anmodning som nævnt i artikel 3, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1484/95, beregnes toldskylden under anvendelse af denne artikels stk. 3, såfremt:

— den i angivelsen opgivne cif-pris for den pågældende sending ligger over udløsningsprisen

— toldmyndighederne har underrettet klarereren om, at det i denne situation ikke var nødvendigt at fremsætte en sådan anmodning

— klarereren har handlet i god tro ved at have tillid til disse underretninger fra toldmyndighederne, og

— klarereren i øvrigt har overholdt alle forskrifter i de gældende bestemmelser om told?

3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende:

Gælder denne bekræftende besvarelse også, såfremt den pågældende klarerer ud over de i andet spørgsmål nævnte omstændigheder har fået kendskab til de »kontrolunderretninger«, som er gengivet i denne doms afsnit 2.2, andet led, og som er givet ham vedrørende hans tidligere angivelser?

4) Såfremt det andet og det tredje spørgsmål besvares bekræftende:

Er bestemmelserne i forordning (EF) nr. 1484/95, sammenholdt med artikel 65 i forordning (EØF) nr. 2913/92 da til hinder for, når der i tillid til toldmyndighedernes oplysninger oprindeligt ikke er fremsat en anmodning som nævnt i artikel 3, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1484/95, at der nu efter

frigivelse af varerne gives tilladelse til at fremsætte denne anmodning for at forhindre anvendelse af artikel 3, stk. 3, i sidstnævnte forordning?

Stillingtagen til de præjudicielle spørgsmål

5) Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende:

15. I de tre første spørgsmål rejses ud fra forskellige indfaldsvinkler spørgsmålet om, hvorvidt artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1484/95 i sin oprindelige version er gyldig: i det første spørgsmål i forbindelse med grundforordningen; i det andet og tredje spørgsmål rejses spørgsmålet i forbindelse med princippet om berettiget forventning og i lyset af de særlige omstændigheder, der gør sig gældende i sagen.

Er det i overensstemmelse med fællesskabsretten, navnlig artikel 220, stk. 2 in initio, og litra b), i forordning (EØF) nr. 2913/92 og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, at der foretages efterfølgende bogføring som omhandlet i den nævnte forordnings artikel 220, stk. 1, såfremt de i andet spørgsmål nævnte omstændigheder foreligger?

16. Den tvivl, som retten giver udtryk for i det første spørgsmål, er fuldt ud berettiget. Jeg er af den opfattelse, at forpligtelsen til at indgive en udtrykkelig anmodning om, at cif-prisen skal lægges til grund, når det skal afgøres, om der kan pålægges en tillægsimporttold, er ugyldig af to grunde.

6) Såfremt det femte spørgsmål besvares benægtende:

17. For det første har forpligtelsen ikke tilstrækkelig støtte i grundforordningen, dvs. forordning nr. 2777/75, som ændret.

Skal dette spørgsmål ligeledes besvares benægtende, såfremt de i tredje spørgsmål nævnte omstændigheder foreligger?«

18. For det andet er den også i strid med bestemmelserne i artikel 5, stk. 1, i aftalen om landbrug.

19. Spørgsmål 2-6 rejser herudover subsidiært spørgsmål om gyldighed og fortolkning, der er forbundet med de særlige omstændigheder, der gør sig gældende i den konkrete sag.

Gyldigheden af artikel 3, stk. 1 og 3, i forordning nr. 1484/95 i forhold til grundforordningen

20. Artikel 5, stk. 3, i Rådets forordning nr. 2777/75, som ændret ved forordning nr. 3290/94, lyder som følger:

»De importpriser, der tages i betragtning ved pålæggelse af en tillægsimporttold, fastlægges på grundlag af cif-importpriserne for den pågældende sending.

Med henblik herpå kontrolleres cif-importpriserne på grundlag af de repræsentative priser for det pågældende produkt på verdensmarkedet eller EF-importmarkedet.«

21. Bestemmelsen er således ret entydig: Den relevante pris, på grundlag af hvilken det afgøres, om der kan pålægges en tillægsimporttold, er den pris, der er blevet angivet som faktisk betalt for den importerede vare, og ikke en teoretisk eller statistisk pris, som kunne være produktets gennemsnitspris på et bestemt marked i løbet af en given tidsperiode.

Rådet har dog ikke desto mindre, uden tvivl for at undgå bedrageri, tilladt, at de angivne priser kontrolleres i forhold til markedspriserne.

Sammenfattende kan det siges, at grundforordningen opstiller den hovedregel, at afgørelsen af, om der skal pålægges tillægstold, skal ske under hensyntagen til cifprisen for den importerede vare, men forordningen udelukker ikke, at rigtigheden af denne pris i særlige tilfælde kontrolleres i forhold til markedspriserne.

22. Ifølge artikel 5, stk. 4, i forordning nr. 2777/75, som ændret, er det Kommissionen, der skal vedtage de tilhørende gennemførelsesbestemmelser.

23. Det forholder sig imidlertid sådan, at det i artikel 3, stk. 1 og 3, i forordning nr. 1484/95 i den oprindelige version, er bestemt, at retsstillingen er lige modsat: »Importøren kan efter anmodningen få lagt den pågældende sendings cif-importpris til grund ved fastsættelsen af tillægstolden«, når denne er højere end den repræsentative pris og på betingelse af, at anmodningen ledsages af visse dokumenter. Ellers skal den repræsentative pris anvendes.

På trods af det første indtryk, som forordning nr. 1484/95 giver, opstiller den en ordning, hvorefter henvisningen til den repræsentative pris bliver den almindelige regel, der finder anvendelse, *medmindre* der er fremsat en udtrykkelig anmodning om, at cif-importprisen lægges til grund, hvilket betyder, at det sidstnævnte tilfælde derfor bliver gjort til et særligt tilfælde.

24. Betragtningerne til forordning nr. 1484/95 er helt klare på dette punkt. Det udtales heri utvetydigt, at »de importpriser, der skal lægges til grund ved opkrævning af en tillægsimporttold, bør kontrolleres *på grundlag af repræsentative priser* for det pågældende produkt på verdensmarkedet eller på EF-importmarkedet for produktet« (anden betragtning), og at »importøren *har mulighed for at vælge*, at tillægstolden beregnes *på et andet grundlag end den repræsentative pris*« (fjerde betragtning) [8].

25. Denne fordrejning af grundforordningens bestemmelser er i sig til tilstrækkelig til at gøre bestemmelserne i gennemførelsesforordningen ugyldige.

26. Kommissionens argument, der bygger på rækkevidden af det diskretionære skøn, den er tillagt ved udøvelsen af dens mulighed for at fastsætte gennemførelsesbestemmelser, savner vægt. Denne kompetence giver ganske vist Kommissionen beføjelse til at vedtage alle de nødvendige eller nyttige gennemførelsesbestemmelser, der er brug for til at gennemføre grundforordningen, men den kan under ingen omstændigheder vedtage bestemmelser, der er i strid med grundforordningen [9].

Gyldigheden af artikel 3, stk. 1 og 3, i forordning nr. 1484/95 i forhold til artikel 5, stk. 1, i aftalen om landbrug

27. Den omtvistede bestemmelses ugyldighed forekommer om muligt endnu klarere, når den læses i lyset af de internationale

8 — Ikke i kursiv i præamblen.

9 — Jf. bl.a. dom af 11.11.1999, sag C-48/98, Söhl & Söhlke, Sml. I, s. 7877, præmis 36, som Kommissionen henviser til i sit skriftlige indlæg.

forpligtelser, Fællesskabet har påtaget sig inden for rammerne af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi, navnlig aftalen om landbrug, der er optaget som bilag til WTO-overenskomsten.

28. Det er korrekt, at Domstolen har fastslået, at WTO-aftalerne efter deres art og opbygning ikke udgør regler, hvis overholdelse i fællesskabsinstitutionernes retsakter er genstand for efterprøvelse ved Domstolen [10].

29. Men det forholder sig anderledes, når »Fællesskabet har ønsket at opfylde en særlig inden for rammerne af WTO påtaget forpligtelse, eller når den pågældende fællesskabsretsakt udtrykkeligt henviser til bestemte bestemmelser i WTO-aftalerne«. I disse tilfælde tilkommer det Domstolen at prøve den pågældende fællesskabsretsakts lovlighed efter WTO-bestemmelserne [11].

30. Det samme gælder for den fællesskabslovgivning, der finder anvendelse i sagen. Det anføres i fjerde betragtning til Rådets forordning nr. 3290/94, hvorved den ved forordning nr. 2777/75 etablerede markedsordning for fjerkrækød blev tilpasset resultatet af Uruguay-runden, at »for at der kan opretholdes et minimum af beskyttelse mod de skadelige virkninger, som [...] tarifikation kan medføre for markedet, tillader aftalen [om landbrug], at der anvendes tillægstold *på nøje fastlagte betingelser* og for de produkter alene, der er omfattet af tarifikationen; der bør derfor *indføjes en tilsvarende bestemmelse i de pågældende grundforordninger*« [12].

31. Det forholder sig mere konkret således, at artikel 5, stk. 4, i forordning nr. 2777/75, som ændret ved forordning nr. 3290/94, tillader og pålægger Kommissionen at vedtage gennemførelsesbestemmelser, idet det præciseres, at »[gennemførelsesbestemmelserne] navnlig omfatter: a) en fastlæggelse af de produkter, for hvilke der kan anvendes tillægsimporttold i henhold til artikel 5 i landbrugsaftalen; b) de øvrige *kriterier, som er nødvendige for at sikre, at [ordningen med en særlig beskyttelse...] anvendes i overensstemmelse med artikel 5 i nævnte aftale [om landbrug]*« [13].

32. Fællesskabsretsakten henviser således direkte til konkrete bestemmelser i WTO-overenskomsten. Endvidere har Rådet

10 — Dom af 23.11.1999, sag C-149/96, Portugal mod Rådet, Sml. I, s. 8395, præmis 47.

11 — Samme dom, præmis 49. Jf. i samme retning for så vidt angår GATT 1947, dom af 22.6.1989, sag 70/87, Fediol mod Kommissionen, Sml. s. 1781, præmis 19-22, og af 7.5.1991, sag C-69/89, Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069, præmis 31.

12 — Ikke i kursiv i forordningen.

13 — Idet den ændringsform, der anvendtes på samme måde i forskellige markedsordninger, blev fulgt. Ikke i kursiv i forordningen.

erindret om et af de vigtigste karakteristika ved den i aftalen om landbrug fastsatte særlige beskyttelsesordning. Der er tale om en *præcis* definition af betingelserne for ordningens anvendelse. I en retlig ramme, der er blevet til på grundlag af forhandlinger, der er gennemført »på grundlag af gensidighed og gensidige fordele« [14], kræver en sådan præcision, at ordlyden skal efterleves nøje.

33. I overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, litra b), i aftalen om landbrug kan tillægstolden lægges til den told, der pålægges visse produkter — herunder den vare, der omhandles i hovedsagen [15] — såfremt »den pris, til hvilken de pågældende produkter kan importeres til toldområdet for det medlemsland [i WTO], der giver indrømmelsen, som fastlagt på basis af importprisen cif for den pågældende forsendelse, udtrykt i medlemmets nationale valuta, falder til under en udløsningspris, der svarer til den gennemsnitlige referencepris for perioden 1986-1988 for det pågældende produkt«.

34. Ifølge artikel 5, stk. 1, i aftalen om landbrug er cif-importprisen det eneste kriterium, der kan anvendes ved fastsættelsen af en eventuel tillægstold.

35. Dette er i øvrigt blevet bekræftet af Verdenshandelsorganisationens appelorgan i dets rapport af 13. juli 1998 med titlen »Det Europæiske Fællesskab — Foranstaltninger, der berører indførslen af visse fjerkræprodukter«, der også omhandlede de formaliteter, der finder anvendelse ved indførsel af frosset fjerkrækød med oprindelse i Brasilien.

36. Retsspørgsmålet, der blev rejst ved dette organ var, om et medlem af WTO ved fastsættelsen af en tillægstold kunne give importøren valget mellem anvendelsen af forsendelsens cif-pris og en anden beregningsmetode, der adskilte sig herfra, og som kunne være den ordning med den repræsentative pris, der er fastsat i forordning nr. 1484/95 [16].

37. Appelorganet konkluderede, at anvendelsen af en anden metode end cif-prisen for en konkret forsendelse med henblik på at beregne tillægstold var uforenelig med de forpligtelser, der følger af artikel 5 i aftalen om landbrug [17]. Organet baserede sig i den sammenhæng såvel på en almindelig forståelse af teksten som på den retlige ramme, bestemmelsen indgår i. For så vidt angår denne sammenhæng bemærkede organet, at eftersom bestemmelserne i artikel 5 i aftalen om landbrug opretter en særlig beskyttelsesordning, der virker automatisk, dvs. en ordning, der ikke er betinget af, at

14 — Præamblen til overenskomsten om oprettelse af Verdenshandelsorganisationen.

15 — Bilag I til forordning nr. 1484/95 nævner således produkterne omfattet af KN-kode 0207 4110, (udskårne udbenede stykker af høns af arten Gallus domesticus, frosne) med oprindelse i Brasilien.

16 — Rapportens punkt 159. Rapporten behandler artikel 5, stk. 5, i aftalen om landbrug, men dens konklusioner kan overføres direkte på bestemmelsens stk. 1 (jf. rapportens punkt 166).

17 — Rapportens punkt 170 og 171.

der føres bevis for en skade, »kan den kun påberåbes under overholdelse af de strenge betingelser, der er opstillet i artikel 5, og inden for de grænser bestemmelsen opstiller« [18].

38. Jeg tilslutter mig WTO-appelorganets betragtninger og foreslår, at artikel 5, stk. 1 og 3, i forordning nr. 1484/95, i den affattelse, der finder anvendelse i sagen, erklæres ugyldige, idet de kræver en udtrykkelig anmodning fra den pågældende erhvervsdrivende, for at cif-prisen kan anvendes, hvilket er ensbetydende med, at den repræsentative pris som hovedregel skal lægges til grund ved fastsættelsen af tillægstold.

39. For Domstolen har Kommissionen med henblik på at forsvare lovligheden af forpligtelsen til at fremkomme med denne anmodning gjort gældende, at forpligtelsen er nødvendig for at bekæmpe bedrageri. Denne nødvendighed godtgør, at den angivne cif-pris kun lægges til grund, hvis der fremlægges visse dokumenter, der godtgør prisens rigtighed, og stilles en garanti.

40. Selv om Kommissionens interesse i bekæmpelse af bedrageri ganske vist er legitim, forekommer det ikke at være begrundet, at den end ikke har forsøgt at bevise, at kravet om en forudgående anmodning er den eneste måde — eller den mest effektive — hvormed dette mål kan nås.

41. Det er snarere det modsatte, der er tilfældet. Som det følger af den ovennævnte rapport fra WTO's appelorgan, ændrede Kommissionen forordning nr. 1484/95 ved at vedtage forordning (EF) nr. 493/1999 [19]. I den nugældende formulering af artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1484/95 bestemmes, at »[d]en pågældende sendings cif-importpris lægges til grund ved fastsættelsen af tillægstolden«. Såfremt den således angivne pris er højere end den repræsentative pris, er importøren forpligtet til at fremlægge dokumenter til bevis og stille en garanti. Det er derfor ikke længere nødvendigt for importøren at indgive den forudgående anmodning, der omhandles i hovedsagen, hvilket ikke betyder, at de foranstaltninger til bekæmpelse af bedrageri, der var indeholdt i den tidligere lovgivning, er blevet opgivet.

42. Derfor savner Kommissionens argumentation grundlag, og det er ufornødent at tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt argumentationen ville have kunnet ændre noget i forhold til den dobbelte ugyldighed, jeg har påvist.

18 — Rapportens punkt 167.

19 — Forordningen nævnt i fodnote 2.

Forslag til afgørelse

43. Af ovennævnte grunde foreslår jeg Domstolen at besvare de af College van Beroep voor het bedrijfsleven forelagte præjudicielle spørgsmål på følgende måde:

»Artikel 3, stk. 1 og 3, i Kommissionens forordning (EF) nr. 1484/95 af 28. juni 1995 om gennemførelsesbestemmelser til ordningen for tillægsimporttold og om fastsættelse af tillægsimporttold for fjerkrækød og æg samt ægalbumin og om ophævelse af forordning nr. 163/67/EØF — i den affattelse, som var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder — er ugyldige, for så vidt de pålægger importøren en forpligtelse til at indgive en udtrykkelig anmodning om, at en eventuel tillægstold beregnes på grundlag af cif-importprisen.«